

8. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки: Послання Президента України до Верховної Ради України від 30.04.2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=n0001100-02>.

УДК 342.98

ПОНЯТТЯ КЛАСИФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Вовчук М.М., помічник судді

Васильківський міськрайонний суд Київської області

На підставі аналізу наявних літературних джерел у статті наводиться авторське визначення категорій «класифікація» в цілому та «класифікація адміністративних правопорушень» зокрема.

Ключові слова: класифікація, класифікаційна процедура, об'єкт класифікації, критерій класифікації, адміністративне правопорушення.

Вовчук М.М. ПОНЯТИЕ КЛАССИФИКАЦИИ АДМИНИСТРАТИВНЫХ ПРАВОНАРУШЕНИЙ / Васильковский горрайонный суд Киевской области, Украина

На основании анализа имеющихся литературных источников в статье приводится авторское определение категорий «классификация» в целом и «классификация административных правонарушений», в частности.

Ключевые слова: классификация, классификационная процедура, объект классификация, критерий классификации, административное правонарушение.

Vovchuk M.M. CONCEPT OF CLASSIFICATION OF ADMINISTRATIVE CRIMES / The Vasilkiv court of the Kyiv area, Ukraine

On the basis of analysis of present literary sources, in the article the authorial over is brought determinations of categories «classification» on the whole and «classification of administrative crimes» in particular.

Key words: classification, classification procedure, an object is classification, criterion of classification, administrative crime.

Класифікаційні методи і процедури широко застосовуються в наукових дослідженнях для вирішення самих різних пізнавальних завдань. Коректно проведена класифікація, як показує історія науки, одночасно: а) підсумовує попередні здобутки відповідної галузі пізнання і б) відкриває нову сторінку її розвитку.

Така класифікація має велику евристичну силу, дозволяючи передбачити існування невідомих раніше об'єктів або розкрити нові зв'язки і залежності між уже відомими об'єктами. Досить згадати, наприклад, класифікацію хімічних елементів, здійснену Д. І. Менделєєвим на основі відкритого ним періодичного закону. Вона не тільки дозволила передбачити існування і властивості хімічних елементів, а й послужила підставою для подальших досліджень, які поглибили наші уявлення про їх природу [1, 257].

У класифікації, таким чином, чітко проявляється діалектичний характер наукового пошуку: а) процес отримання нового знання в певній мірі детермінується вже наявним знанням, б) нове знання не зводиться до старого як більш глибоке, більш організоване, більш впорядковане, більш структуроване тощо.

Сферою класифікаційних процедур є об'єкти всіх наукових дисциплін, а також і сама система наук у цілому. З цього приводу привертає увагу оцінка значення класифікацій, яку висловив німецький філософ-логік Христоф фон Зигварт (Heinrich Christoph Wilhelm von Sigwart). За його словами, класифікація всієї сукупності того, що містить всесвіт була б вершиною знання, останнім і підсумковим результатом емпіричних досліджень [2, 273].

Можна, звичайно, погодитися з такою високою оцінкою значущості класифікаційної процедури, хоча в скільки-небудь осяжному майбутньому навряд чи можна розраховувати на наближення до такої всеохоплюючої класифікації. Поки ж, повторимо, класифікація є ефективним засобом щодо вирішення широкого кола пізнавальних завдань. І зовсім не

випадково спостерігається обмін класифікаційними прийомами між різними областями знань, все більш широко впроваджуються в практику класифікації різні методи логіки і математики.

Аналіз поглядів на сутність категорії "класифікація" показує, що значних розходжень щодо її розуміння серед фахівців різних наукових галузей, як правило, немає.

Так, фінансово-економічний словник визначає класифікацію як розподіл об'єктів, понять, назв за класами, групами, розрядами, за яким до однієї групи відносять об'єкти, що мають певні спільні ознаки [3]; економічна енциклопедія – як розподіл об'єктів, понять, назв за класами, групами, розрядами, за якого в одну групу потрапляють об'єкти, що мають певні загальні ознаки. Наприклад, класифікація товарів (споживчі товари довготермінового і поточного користування, продовольчі і промислові тощо), класифікація податків (прямі, непрямі) [4]; філософський енциклопедичний словник – як багатоступінчастий, послідовний поділ обсягу поняття з метою систематизації, поглиблення і отримання нових знань щодо членів поділу. Результатом класифікації є система співпорядкованих понять: подільне поняття є родом, а нові поняття (члени поділу) є видами цього роду, видами видів і таке інше. Розрізняють штучну і природну класифікації [5, 283]; у юридичному енциклопедичному словнику під класифікацією розуміється система супідрядних понять (класів об'єктів) тієї або іншої галузі знань чи діяльності людини, що використовується як засіб для встановлення зв'язків між цими поняттями чи класами об'єктів. Далі зазначається, що наукова класифікація виражає систему законів, властивих відповідній галузі дійсності. У сфері юриспруденції найвідомішими є класифікації галузей законодавства і права, законів та інших нормативних актів, органів державної влади, галузей юридичної науки тощо [6, 115]; сучасна правова енциклопедія щодо класифікації договорів у цивільному праві зазначає, що нею є поділ договорів на види за різноманітними підставами [7, 150].

Звідси випливає, що класифікація адміністративних правопорушень – це їх поділ на групи (категорії) залежно від того чи іншого критерію [8, 213]. Метою такого поділу є їх систематизація і отримання нових знань щодо властивостей: а) конкретних правопорушень, б) споріднених груп правопорушень. Класифікації передують виходу наукових досліджень на рівень систематики або таксономії, створюють умови для кодифікації нормативних актів.

На значення класифікацій у сфері юриспруденції звертали увагу юристи минулого. Так, ще в ХІХ столітті М.С. Таганцев підкреслював необхідність детермінації правопорушень за ознакою караності [9, 274]. Самнера Мен, Габріель де Тард, Макс Вебер вбачали в класифікаціях важливий інструмент раціоналізації, спеціалізації та еволюції права [10, 112].

У сучасних дослідженнях українських фахівців Н.В. Александрової [11], І.Л. Зінченко [12], С.А. Кириченко [13], М.П. Короленко [14], О.К. Маріна [15], І.О. Федорова [16] та інших класифікації постають важливим підґрунтям, на якому базуються кодифікації законодавства, у тому числі і законодавства про адміністративну відповідальність. Кодифікації, у свою чергу, призводять до системної упорядкованості нормативного матеріалу шляхом усунення повторів, суперечностей, ліквідації прогалин у законодавстві. Вони також є основою для підвищення ефективності правозастосовчої практики органів виконавчої влади та їх посадових осіб.

Величезне розмаїття і значне поширення адміністративних правопорушень обумовлюють важливість їх наукової класифікації і, на її підґрунті, здійснення наукового пошуку щодо їх властивостей.

У той же час необхідно зауважити, що дослідницькі зусилля в цій сфері не задовольняють соціальні потреби, не пропонують бездоганних висновків щодо ефективних критеріїв структуризації адміністративних деліктів і побудови системних підходів до боротьби з ними.

З метою порівняння зауважимо, що в кримінальному праві при класифікації злочинів у першу чергу враховується ступінь суспільної небезпеки діянь як вихідна, матеріальна ознака злочину. У кримінально-виконавчому праві вихідна ознака класифікації злочинів, як правило, походить від класифікації злочинців і звичайно здійснюється залежно від особливостей організації виконання покарання і виправлення засуджених. Залежність цього на практиці виявляється в тому, що за скоєння винним тих або інших злочинів йому визначається судом, відповідно до конкретних відповідних норм кримінального закону відбування покарання у визначеному виді виправної установи. У криміналістиці класифікація злочинів залежить, головним чином, від

особливостей тактики і методики розслідування злочинів і деяких інших специфічних ознак. У кримінально-процесуальному праві класифікація злочинів залежить у першу чергу від таких ознак, як підслідність і підсудність.

Офіційна класифікація адміністративних правопорушень міститься в Кодексі України про адміністративні правопорушення [17]. Він поєднує проступки в такі класифікаційні групи: 1) Адміністративні правопорушення в галузі охорони праці і здоров'я населення. До них відносяться: порушення вимог законодавства про працю і правил охорони праці; порушення санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм і ін. (гл.5 КУпАП); 2) Адміністративні правопорушення, що посягають на власність. До них відносяться: порушення права державної власності на надра; ухилення від відшкодування майнової шкоди, заподіяної злочином підприємствам, установам, організаціям; дрібне розкрадання державного або колективного майна й ін. (гл.6 КУпАП); 3) Адміністративні правопорушення в галузі охорони природи, використання природних ресурсів, охорони пам'яток історії та культури. До них, наприклад, відносяться порушення правил використання земель, знищення межових знаків, порушення вимог щодо охорони надр; порушення правил водокористування та ін. (гл. 7 КУпАП); 4) Адміністративні правопорушення в промисловості, будівництві та у сфері використання паливно-енергетичних ресурсів. До них відносяться: марнотратне витрачання паливно-енергетичних ресурсів; порушення, зв'язані з використанням газу; порушення законодавства під час планування і забудови територій й ін. (гл.8 КУпАП); 5) Адміністративні правопорушення в сільському господарстві. Порушення ветеринарно-санітарних правил. До них відносяться: потрава посівів, зіпсування або знищення зібраного врожаю сільськогосподарських культур, пошкодження насаджень колективних сільськогосподарських підприємств, інших державних і громадських чи селянських (фермерських) господарств порушення правил щодо карантину тварин та інших ветеринарно-санітарних вимог й ін. (гл.9 КУпАП); 6) Адміністративні правопорушення на транспорті, у галузі шляхового господарства і зв'язку. До них відносяться: порушення правил по охороні порядку і безпеки руху на залізничному транспорті; порушення правил безпеки польотів; пошкодження таксофонів і ін. (гл.10 КУпАП); 7) Адміністративні правопорушення в галузі житлових прав громадян, житлово-комунального господарства і благоустрою. До них відносяться; порушення правил користування жилими будинками і жилими приміщеннями; порушення правил благоустрою територій міст та інших населених пунктів і ін. (гл.11 КУпАП); 8) Адміністративні правопорушення в галузі торгівлі, громадського харчування, сфері послуг, у галузі фінансів і підприємницькій діяльності. До них відносяться: порушення правил торгівлі і надання послуг працівниками торгівлі, громадського харчування та сфер послуг, громадянами, які займаються підприємницькою діяльністю; дрібна спекуляція; торгівля з рук у невстановлених місцях і ін. (гл.12 КУпАП); 9) Адміністративні правопорушення в галузі стандартизації, якості продукції, метрології та сертифікації. До них відносяться: випуск і реалізація продукції, що не відповідає вимогам стандартів; порушення встановленого порядку видачі сертифіката відповідності і ін. (гл.13 КУпАП); 10) Адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку. До них відносяться: дрібне хуліганство; доведення неповнолітнього до стану сп'яніння; невиконання батьками або особами, їх що замінюють, обов'язків щодо виховання дітей і ін. (гл.14 КУпАП); 11) Адміністративні правопорушення, що посягають на встановлений порядок управління. До них відносяться: злісна непокоря законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця; прояв неповаги до суду; умисне зіпсуття паспорта або втрата його з необережності і ін. (гл.15 КУпАП); 12) Адміністративні правопорушення, що посягають на здійснення народного волевиявлення та встановлений порядок його забезпечення. До них відносяться: порушення порядку ведення державного реєстру виборців, порядку подання відомостей про виборців до органів державного реєстру виборців, виборчих комісій, порядку складання та подання списків виборців, списків громадян України, які мають право брати участь у референдумі, та використання таких списків; порушення права громадянина на ознайомлення з відомостями державного реєстру виборців, зі списком виборців, списком громадян, які мають право брати участь у референдумі; порушення порядку ведення передвиборної агітації, агітації під час підготовки і проведення референдуму з використанням засобів масової інформації; порушення обмежень щодо ведення передвиборної агітації, агітація в день проведення референдуму; ненадання можливості оприлюднити відповідь щодо інформації, поширеної стосовно суб'єкта виборчого процесу; порушення

порядку опублікування документів, пов'язаних з підготовкою і проведенням виборів, референдуму та ін.(гл.15-А КУпАП).

Дана класифікація видів адміністративних правопорушень, на думку деяких фахівців, дозволяє посадовим особам і громадянам більш чітко і предметно орієнтуватися у всьому різноманітті правових заборон і обов'язків у сфері публічного адміністрування, порушення або невиконання яких тягне адміністративну відповідальність [18], і на цій основі забезпечити подальше поліпшення роботи з охорони правопорядку і посилення боротьби з адміністративними правопорушеннями [19]. Інші пропонують подальше удосконалення класифікації адміністративних деліктів, спираючись дослідницькі результати.

Саме пропозиції, спрямовані на подальше удосконалення класифікації адміністративних деліктів, складають підстави для пошукових класифікацій складів адміністративних проступків.

Так, О.Ф. Фріцький пропонує в основу класифікації покласти предметну ознаку відносин, що охороняються адміністративним законодавством. На думку І.О. Складярова, ознаками класифікації адміністративних правопорушень одночасно можуть бути родовий об'єкт посягання і сфера державного управління, де вони вчиняються. М.С. Студенікіна вважає доцільною класифікацію лише на підставі поділу складів правопорушень на матеріальні та формальні [20, 71-78], Д.М. Бахрах – на підставі поділу складів на загальні, родові, конкретні, основні, кваліфіковані, казуїстичні та узагальнені [21, 21].

На думку Л.Л. Попова, через величезну розмаїтість і значну поширеність адміністративних правопорушень єдиного критерію їх класифікації не існує. У його якості виступає комплексний критерій, що поєднує сукупність ознак, які характеризуються єдністю правового регулювання, відносною стійкістю і повторюваністю правопорушень [22, 129]. Інші прихильники цієї позиції визначають комплексний критерій класифікації адміністративних правопорушень як системне поєднання а) родового об'єкта посягання (наприклад, суспільний порядок, порядок управління) і б) галузевої спрямованості делікту, тобто конкретної галузі державного адміністрування (наприклад, промисловість, сільське господарство, транспорт і т.д.).

Принципово нову позицію в цьому питанні займає В.К. Колпаков. Він доводить, що підстави класифікації необхідно відшукувати в критеріях, за якими діяння визнається адміністративним проступком [23, 12]. Такі критерії необхідно розцінювати як одну з ефективних гарантій реалізації конституційних норм щодо прав людини і взаємовідносин громадянина і держави у сфері адміністративно-деліктного права.

На нашу думку, до критеріїв, за якими діяння особи доцільно визнавати адміністративним проступком, необхідно віднести: а) наявність у діянні суспільної небезпеки та її ступінь; б) порушення діяннями особи публічних інтересів; в) відсутність у діянні такої ознаки, як порушення фактично існуючих договірних зобов'язань.

Щодо адміністративної відповідальності юридичної особи, то одним із критеріїв повинна стати неможливість притягнення до відповідальності фізичної особи при наявності складу правопорушення.

Наявність у діянні суспільної небезпеки та її ступінь як критерій визнання діяння адміністративним правопорушенням використовується і нині. Так, ст. 9 КУпАП встановлює, що адміністративна відповідальність настає, якщо порушення не тягнуть за собою відповідно до закону кримінальної відповідальності. Дослідження зазначеного критерію, на нашу думку, мають відбуватися у встановленні співвідношення суспільної небезпеки і публічних інтересів як ґносеологічних соціально-правових категорій.

Наступний критерій – порушення діяннями особи публічних інтересів. Ми вважаємо, що визнавати адміністративним проступком і включати до КУпАП необхідно лише такі діяння, які порушують саме публічні інтереси. Порушення інтересів суб'єктів правовідносин без ознаки їх публічності не повинні вважатися діяннями, що тягнуть адміністративну відповідальність. Як правило, це інтереси недержавних підприємств, об'єднань, установ та інших колективних суб'єктів. Такі інтереси повинні захищатися насамперед їх носіями з допомогою організаційних заходів.

Важливим, на нашу думку, є третій критерій – відсутність у діянні такої ознаки, як порушення фактично існуючих договірних зобов'язань. Так, особа, яка на законних підставах отримала право на користування транспортним засобом (припустимо, придбала білет на літак), фактично вступила в договірні відносини з відповідним перевізником і прийняла на себе зобов'язання дотримуватися встановлених правил. Порушення таких правил є порушенням договірних зобов'язань і відповідальність у таких випадках має бути цивільно-правовою, якщо не порушені публічні інтереси.

Враховання наведених теоретичних позицій дозволяє по-новому висвітлити офіційну класифікацію проступків, яка зафіксована в КУпАП.

По-перше, це стосується Особливої частини КУпАП. Вона побудована, аж ніяк, не по родовому об'єкту посягання і має багато недоліків. Наприклад, Г.В. Корчевний, критикуючи структуру розділу 6 КУпАП, обґрунтовує необхідність виділення в Кодексі окремої глави про адміністративну відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності [24]. У своєму дисертаційному дослідженні К.Л. Бугайчук [25] вказує на такого роду недоліки глави 14 КУпАП. Він вважає, що дана глава містить не один, а два родові об'єкти посягання: 1) громадський порядок і 2) громадську безпеку.

По-друге, інакше можуть бути класифіковані екологічні правопорушення. Якщо в основу класифікації екологічних правопорушень буде покладено вид відповідальності, характер застосованих санкцій, то можна розрізнити кримінальні злочини, адміністративні проступки, дисциплінарні і цивільно-правові правопорушення. Наявність такої класифікації пов'язана з тим, що екологічне право як самостійна галузь права не містить усього комплексу правових санкцій, які застосовуються до суб'єктів екологічних правопорушень. Тому для боротьби з цими правопорушеннями воно використовує ті санкції, які містяться в інших галузях сучасного права, зокрема в кримінальному, цивільному, адміністративному, трудовому та ін. Проте для застосування зазначених санкцій необхідно, щоб порушення екологічного законодавства одночасно виступало і як порушення правових норм відповідних галузей права. Перелік екологічних правопорушень досить широкий. В узагальненій формі екологічні правопорушення сформульовані і закріплені в ст. 68 Закону України "Про охорону навколишнього природного середовища". Але цей перелік не вичерпує всієї різноманітності екологічних правопорушень, які трапляються на практиці або потенційно можливі. Кожен вид екологічних правопорушень характеризується притаманними йому специфічними ознаками і властивостями. Так, з урахуванням суб'єктного складу можна виокремити три види екологічних правопорушень: 1) вчинені власниками природних ресурсів; 2) вчинені природокористувачами; 3) вчинені особами, які не є власниками природних ресурсів або природокористувачами.

Окреме місце належить екологічним правопорушенням, пов'язаним, наприклад, з порушенням суб'єктивних прав власників природних ресурсів (права володіння, права користування і права розпорядження) та із завданням шкоди, збитків самим об'єктам права власності. Найпоширенішим правопорушенням першого різновиду є незаконні угоди з природними ресурсами, а також самовільне їх використання. Серед другого різновиду екологічних правопорушень перше місце як критерій має посісти стан об'єкта природи (його знищення, псування, погіршення).

Класифікувати екологічні правопорушення можна за об'єктом посягання на земельні, водні, гірничі, лісові та ін. Така класифікація характеризується практичною спрямованістю і може слугувати вдосконаленню напрямків правової охорони навколишнього середовища.

У випадку ж виділення за об'єктом посягання групи однорідних екологічних правопорушень і конкретизації видів правової поведінки має місце подальша класифікація. Такий поділ, доповнений іншими ознаками, наприклад, предметом посягання, дає змогу виокремити такі узагальнені екологічні правопорушення: 1) протиправне знищення і пошкодження природних ресурсів (наприклад, забруднення і засмічення вод, знищення або пошкодження лісу, лісових культур, пошкодження сільськогосподарських та інших земель); 2) погіршення об'єктів навколишнього природного середовища (наприклад, вибіркова розробка багатих родовищ корисних копалин, яка призводить до необґрунтованих втрат балансових запасів корисних копалин тощо); 3) порушення правил передачі у власність, надання в користування природних

об'єктів, пов'язаних з можливим заподіянням шкоди довкіллю (наприклад, введення в експлуатацію підприємств та інших об'єктів без споруд, які запобігають забрудненню і засміченню вод); 4) бездіяльність, невиконання правил (скажімо, невиконання правил охорони надр); 5) використання природних ресурсів з корисливих мотивів (незаконне збирання дикорослих рослин тощо).

По-третє, значний інтерес викликає аналіз глав 8 (проступки в промисловості, будівництві та у сфері використання паливно-енергетичних ресурсів); 9 (проступки в сільському господарстві, порушення ветеринарно-санітарних правил); 10 (проступки на транспорті, у галузі дорожнього господарства і зв'язку) КУпАП.

Адміністративні проступки на транспорті за кількістю протиправних проявів є найбільш розповсюдженими серед усіх інших адміністративних правопорушень. Тільки за порушення правил дорожнього руху щорічно в Україні притягається до відповідальності близько 9 млн. осіб. Особливістю застосування інституту адміністративної відповідальності в транспортній сфері є те, що диспозиції багатьох правових норм, як і в кримінальному праві, є бланкетними, тому при їх застосуванні необхідно звертатися до різних положень та джерел технічного характеру, до змісту окремих технічних норм, які встановлюють правила експлуатації та користування тими чи іншими видами транспорту. Зауважимо також, що в цій сфері діють і змішані, так звані техніко-юридичні норми. На наш погляд, використання цих обставин як критеріїв класифікації має практичне і теоретичне значення.

По-четверте, ступінь суспільної небезпеки є критерієм не тільки поділу правопорушень на злочини і проступки. Вона лежить і в основі поділу самих адміністративних проступків. Наприклад, куріння в автобусі (ч.3 ст.119 КУпАП) і пошкодження внутрішнього обладнання та скла автобуса (ч.1 ст.119 КУпАП) відрізняються між собою ступенем суспільної небезпеки, за що законодавець і встановив різні за суворістю заходи адміністративного стягнення. У першому випадку передбачивши відповідальність у вигляді попередження або накладення штрафу від 0,5 до одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян, а в другому – штраф у розмірі від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Якщо порівнювати куріння в автобусах і дрібне хуліганство (ст.173 КУпАП), то відмінність у ступені суспільної небезпеки цих діянь є очевидною. Також необхідно відзначити, що в основу класифікації включати такий критерій, як розмір адміністративного штрафу, на нашу думку, не слід, оскільки законодавець поки що не виробив чітких підходів у визначенні розмірів штрафів при встановленні адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень. Наприклад, викликає здивування санкція ст.512 КУпАП, що передбачає стягнення у вигляді штрафу в розмірі від десяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Залежно від ступеня суспільної небезпеки адміністративного проступку можна виділити: а) адміністративні проступки підвищеного ступеня суспільної небезпеки – це проступки, за які передбачено адміністративне стягнення у вигляді адміністративного арешту; б) адміністративні проступки із середнім ступенем суспільної небезпеки – це проступки, за які передбачено всі інші адміністративні стягнення, крім попередження та адміністративного арешту; в) адміністративні проступки з незначним ступенем суспільної небезпеки – це проступки, за які передбачено адміністративне стягнення у вигляді попередження.

Таким чином, класифікація адміністративних правопорушень являє собою наукову проблему, розв'язання якої надасть можливість дійти оновленого розуміння адміністративного проступку, запровадження науково обґрунтованих засад для їх кодифікації, вироблення пропозицій щодо ефективних заходів боротьби з ними.

ЛІТЕРАТУРА

1. Беленький М.Д. Менделеев. Жизнь замечательных людей / М.Д. Беленький. – М.: Молодая гвардия, 2010. – 480 с.
2. Зигварт Х. Логика. Т.2. Вып. 2. Учение о методе / Х. Зигварт. – СПб: Майер. – 1909. – 368 с.
3. Загородній А.Г. Фінансово-економічний словник / А.Г. Загородній, Г.Л. Вознюк – К.: Знання, 2007. – 1072 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cyelop.com.ua/content/view/1554/1/1/18/#2796>

4. Економічна енциклопедія: У 3 т. / Б.Д. Гаврилишин (гол. ред.) – К.: Видавничий центр "Академія", 2000. Т. 2: К.: Видавничий центр "Академія", 2001. – 848 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cyclop.com.ua/content/view/814/58/1/1/#76>
5. Філософський енциклопедичний словник: довідкове видання / В.І. Шинкарук (гол. редколегії) – К.: Абрис, 2002. – 744 с.
6. Класифікація // Юридична енциклопедія: В 6 т. – К.: Видавництво "Українська енциклопедія" імені М. П. Бажана, 2001. – Т. 3. – 792 с.
7. Сучасна правова енциклопедія / О.В. Зайчук, О.Л. Копиленко, Н.М. Оніщенко [та ін.]; за заг. ред. О.В. Зайчука. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 384 с.
8. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний правовий феномен: Монографія / В.К. Колпаков – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 528 с.
9. Таганцев Н.С. Русское уголовное право: Лекции. Часть общая: В 2 т. / РАН. Институт государства и права. Т. 1. / Н.С. Таганцев – М.: Наука, 1994. – 380 с.
10. Кабрияк Р. Кодификации / Пер. с фр. Л.В. Головки. / Р. Кабрияк – М.: Статут, 2007. – 476 с.
11. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова). – К.: "Юридична думка", 2004. – 584 с.
12. Зінченко І. Л. Система принципів кримінального процесу та проблема їх класифікації: автореф. дис. на здобуття наук. ступеню канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / І. Л. Зінченко. – Харків, 2010. – 20 с.
13. Кириченко С.А. Сутність і класифікація доказів та їх джерел у кримінальному судочинстві: генезис і можливості вдосконалення: автореф. дис. на здобуття наук. ступеню канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / С.А. Кириченко – Запоріжжя, 2009. – 20 с.
14. Короленко М.П. Проблеми кваліфікації і класифікації злочинів за ступенем їх тяжкості / М.П. Короленко – К.: Науковий світ, 2000. – 11 с.
15. Марін О.К. Класифікація злочинів при конкуренції кримінально-правових норм / О.К. Марін – К.: Атіка, 2003. – 224 с.
16. Федоров І.О. Кодифікація адміністративно-деліктного законодавства України: монографія / І.О. Федоров – Запоріжжя: "ВПО Запоріжжя", 2006. – 144 с.
17. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Введений в дію Постановою Верховної Ради Української РСР від 07.12.1984 // Відомості Верховної Ради Української РСР – 1984. – додаток до № 51. – Ст. 1122.
18. Грянка Г.В. Адміністративно-процесуальний примус (за Кодексом України про адміністративні правопорушення): автореф. дис.. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Г.В. Грянка. – К., 2010. – 18 с.
19. Волох О.К. Попередження адміністративних деліктів органами внутрішніх справ: автореф. дис.. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / О.К. Волох. – Дніпропетровськ, 2009. – 19 с.
20. Студеникина М.С. Состав административного проступка / М.С. Студеникина // Ученые записки / ВНИИСЗ, 1968. – № 15. – 134 с.
21. Бахрах Д.Н. Состав административного проступка / Д.Н. Бахрах. – Свердловск: Изд-во Свердл. ун-та, 1987. – 49 с.
22. Попов Л.Л. Административное право и административная деятельность органов внутренних дел / Л.Л. Попов. – М.: Академия МВД СССР, 1990. – 429 с.

23. Колпаков В.К. Становлення і розвиток законодавства про адміністративну відповідальність / В.К. Колпаков // Науковий вісник Київського нац. ун-т. внутр. справ: Науково-теоретичний журнал. – 2010. – № 2. – С. 8-16.
24. Корчевний Г.В. Адміністративна відповідальність за порушення авторських та суміжних прав: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Геннадій Валерійович Корчевний. – О., 2002. – 178 с.
25. Бугайчук К.Л. Адміністративні проступки: сутність та організаційно-правові заходи їх профілактики: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Бугайчук Костянтин Леонідович. – Х., 2002. – 243 с.

УДК 342.924 (354)

КЛАСИФІКАЦІЙНИЙ РОЗПОДІЛ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР

Галицина Н.В., к.ю.н., завідувач кафедри

*Азовський регіональний інститут управління
Запорізького національного технічного університету*

У статті аналізується класифікаційний розподіл адміністративних процедур у сучасній правовій доктрині та його нормативне закріплення в діючому та перспективному адміністративно-процедурному законодавстві України.

Ключові слова: адміністративна процедура, класифікація, різновид.

Галицына Н.В. КЛАССИФИКАЦИОННОЕ РАЗДЕЛЕНИЕ АДМИНИСТРАТИВНЫХ ПРОЦЕДУР / Азовский региональный институт управления Запорожского национального технического университета, Украина

В статье анализируется классификационное разделение административных процедур в современной правовой доктрине и его нормативное закрепление в действующем и перспективном административно-процедурном законодательстве Украины.

Ключевые слова: административная процедура, классификация, разновидность.

Galitsyna N.V. CLASSIFIED DIVISION OF ADMINISTRATIVE PROCEDURES / Azov regional management institute Zaporizhzhya national technical university, Ukraine

The article is analyzing classified division of administrative procedures in the contemporary law doctrine and its normative assignment to the current and perspective administrative and procedure laws of Ukraine.

Key words: administrative procedure, classification, variety

Правове регулювання процедурних відносин публічної адміністрації з приватними особами є однією з найактуальніших проблем демократизації публічного управління в Україні, але для повноцінної реалізації цього аспекту виникає необхідність у нормативній визначеності та науково-методологічному його обґрунтуванні. У даному сенсі першочерговим завданням, як зазначає І.Б. Коліушко [1, 99], є теоретична класифікація процедурних відносин у системі органів виконавчої влади, адже специфіка кожної з груп цих відносин вимагає особливого правового регулювання, а також застосування відмінного підходу та регулятивної методики, що сприятимуть ефективному впровадженню і функціонуванню нормативних положень у правозастосовчій сфері.

Уся сфера адміністративно-процедурних відносин складається з взаємопов'язаних, доповнених, але самостійних однорідних відносин, які прийнято визначати як адміністративні провадження або адміністративні процедури. Класифікація адміністративних процедур може бути здійснена за такими критеріями: 1) за функціональним призначенням (залежно від виду (спрямованості) діяльності публічної адміністрації); 2) за наявністю чи відсутністю спору у відносинах між адміністративним органом та приватною особою; 3) за суб'єктами ініціативи; 4) за ступенем обмеження прав приватних осіб; 5) за порядком здійснення адміністративної процедури; 6) залежно від предмета діяльності публічної адміністрації (від мети, яка досягається застосуванням адміністративної процедури).